

Vraag om uitleg nr. 5-3459 van de heer Bert ANCIAUX

Zoals ik reeds heb uitgelegd in de commissies sociale zaken van de Senaat – op 26 maart – en van de Kamer – op 30 april – heb ik, op basis van zeer ruime raadpleging van de handicapsector die ik heb gehouden van juni tot september 2012, de grote uitdagingen geïdentificeerd voor een geslaagde modernisering van het stelsel.

De hervorming zal focussen op twee belangrijke punten: de definitie van een nieuw instrument voor de evaluatie van handicaps en de herdefinitie van de administratieve voorwaarden en de manier waarop het recht wordt berekend.

Wat het medische luik betreft, is de evaluatieschaal die de Directie-generaal Personen met een handicap thans gebruikt een instrument dat werd ontwikkeld in het specifieke kader van de wet van 27 februari 1987.

Het instrument is echter weinig betrouwbaar; een hervorming van de wet vereist dan ook een aanpassing van het evaluatie-instrument en dan kan niet op een geïmproviseerde manier gebeuren.

In die context heb ik beslist om een studie te laten maken, op basis waarvan:

- snel bruikbare pistes kunnen worden geïdentificeerd en
- snel een instrument kan worden voorgesteld voor het meten van het verlies aan zelfredzaamheid, dat ook gebruikt kan worden in andere stelsels waar handicaps worden geëvalueerd (ziekte- en invaliditeitsverzekering, arbeidsongevallen, beroepsziekten, ...).

Binnenkort zal een Europese offerteaanvraag worden gelanceerd met het oog op de selectie van het team dat de studie zal uitvoeren.

Maar deze werkzaamheden hebben niet tot gevolg dat alle hervormingen stilliggen; in de komende weken zal dan ook een ontwerp van wet met betrekking tot het administratieve luik worden voorgelegd aan de regering. Die hervorming focust op 5 belangrijke punten:

- een paradigmawijziging;
- armoedebestrijding;
- de eliminatie van de werkloosheidsvallen;
- de individualisering van het recht op de integratietegemoetkoming;
- en de administratieve vereenvoudiging.

Het is dan ook met deze algemene context in het achterhoofd dat ik de vier vragen van het geachte lid wens te beantwoorden.

Er dringt zich thans een **paradigmawijziging** op: de definitie die het Verdrag van de Verenigde Naties inzake de rechten van personen met een handicap geeft van een handicap impliceert dat het de omgeving is die de handicap veroorzaakt en de zelfredzaamheid van de persoon beperkt, waardoor zijn deelname aan het maatschappelijk leven wordt belemmerd.

Dat nieuwe paradigma wijzigt de manier waarop het stelsel van de tegemoetkomingen voor personen met een handicap dient te worden benaderd: de integratietegemoetkoming komt centraal te staan en de inkomensvervangende tegemoetkoming moet steun bieden aan personen met een handicap die over geen andere inkomsten beschikken.

Het gevolg daarvan is dat de voorwaarden om toegang te krijgen tot het stelsel dienen te worden aangepast en gekoppeld dienen te worden aan het nieuwe instrument voor de evaluatie van handicaps, waarover ik het reeds had. Vanzelfsprekend zullen daarbij de nodige overgangsmaatregelen worden genomen.

De resultaten van het onderzoek "HANDILAB" wezen inderdaad op de preciaire leefomstandigheden van gezinnen met personen die een tegemoetkoming ontvangen.

Maar in tegenstelling tot wat het geachte lid beweert, zijn het de personen met een matige handicap (en niet de groep met een lichte handicap) die de hoogste bijkomende kosten hebben en voor wie het beleid inzake personen met een handicap het minst doeltreffend is.

Een verhoging van het basisbedrag voor categorieën 2 en 3 van de integratietegemoetkoming zou het **armoederisico** voor personen met een matige handicap kunnen verkleinen.

Ik ben verbaasd over wat het geachte lid mij vertelt met betrekking tot de **betrokkenheid van het terrein**.

Omdat ik mij volledig kan vinden in de participatieve filosofie van het VN-verdrag inzake de rechten van personen met een handicap, informeer ik de Nationale hoge raad voor personen met een handicap immers zeer regelmatig over de beleidsontwikkeling waarmee ik bezig ben. De leden van de Nationale hoge raad voor personen met een handicap worden immers dagelijks geconfronteerd met de behoeften van personen met een handicap en hun bijdragen staan gerant voor de doeltreffendheid en de billijkheid van het systeem dat zal worden ontwikkeld.

De voorzitter en een lid van het bureau van de Nationale hoge raad werden onlangs nog uitgenodigd door de commissie sociale zaken van de Kamer en zijn hebben toen bevestigd dat er regelmatige contacten zijn tussen mijn kabinet en de raad.

Hun conclusies op het vlak van **timing** stemden toen overeen met die van mij: we zijn het erover eens dat het stelsel van 1987 verouderd is, maar er mag in geen geval overhaast te werk worden gegaan.

De hervorming heeft tot doel om een modern en billijk systeem te ontwikkelen dat tegemoetkomt aan alle geïdentificeerde knelpunten.

Ik wens dan ook de tijd te nemen om de gevolgen van de voorgestelde maatregelen goed af te wegen.

Het denk- en overlegwerk is nog altijd bezig, maar ten laatste eind juni zal een ontwerp van wet worden voorgelegd aan de Ministerraad.